

JOHNNY BUSH

TEXAS HONKY TONKER DEL 2

AV LARS KJELLBERG

Nu jobbade Johnny i ett gäng som kallade sig the Texas Plainsmen och som drevs av steelgitar-risten Bill Freeman. Denne bokade ett stort namn som inte var alltför dyr och bokade in gänget med gäststartisten på tiodagars turnéer runt Texas. Några av dessa var gamla bekanta som Jerry Jericho och Ted Daffan samt Florida födde Hank Locklin som just slagit igenom stort och bodde i Houston. En som Johnny minns speciellt var vetera-

nen Moon Mullican, pianisten som varit med redan på 30-talet och som Jerry Lee Lewis hade som förebild. Moon kunde allt, han var en stor underhållare och han framförde countryballader och rockabilly med samma auk-

toritet. Han kunde också spela på varje uselt piano som arrangörerna bjöd honom på, men han hade också med sig verktyg för att få de gamla pjäserna någorlunda stämda. På resorna kopplade han av med vodka och 7-up. Eftersom det var kallt ute hade bilen värmen på och dryckerna blev rätt varma eftersom han förvarade dem på golvet framför värmeutsläppet. Till sist grina- de han illa av den 7-up han sköljde ned spriten med men beklagade sig aldrig över att också vodka blev varm.

1958 fick Johnny ett smärre lyft i karriären när ett lokalt skivbolag All Star spelade in fyra spår med honom som sångare. Visserligen blev de inga hits på radion men Johnny kunde i vart fall göra reklam för sig själv som skiv-artist. Stilmässigt låg inspelningarna en smula åt det sena 50-talets blandning av rockabilly och r&b framfört av ett countryband. Musikaliskt var de bra säger Johnny idag men låtarna i sig var kassa. I mars 1959 fick Johnny och hans fru en dotter och en tid senare

Moon Mullican

Texas Plainsmen med Johnny Bush i mitten på gitarr och med gäststartisten Jerry Jericho vid mikrofonen

bröt Johnny upp från Houston för att bli DJ på en radiostation i San Antonio. I San Antonio fanns Charlie Walker som var en av Texas mest populära

Charlie Walker

och inflytelserika disc jockeys vid den här tiden. Han jobbade på KMAC och drev en nattklubb på sidan om. Genom att spela artisternas skivor på radion kunde han få samma artister billigt till sin klubb och på så sätt dryga ut de måttliga inkomsterna från radiojobbet med goda vinster från klubben. Dessutom hade han en egen karriär som sångare och efter en tid på Decca hade han nu ett kontrakt med Columbia där

hans inspelning av Harlan Howards "Pick me up on your way down" just hade varit en nummer två hit på radion. Låten hade först gått till Ray Price som vidarebefordrade den till Charlie som ett tack för all speltid som Charlie gett till Ray under åren. Nu var det inte Charlie Walkers jobb som Johnny var ute efter utan ett jobb på det nya FM-bandet och stationen KISS. Han fick också jobbet men det visade sig att betalningen var så låg att speljobben gav mera och trummisar var det brist på vid den här tiden. I vart fall blev han kompis med Charlie Walker och de kom ofta att spela golf tillsammans framöver. Charlie var mycket duktig medan Johnny aldrig blev mera än medelmåttig.

WESTERN DOWNBEATS

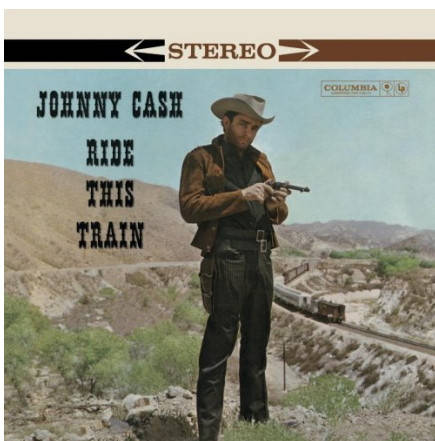
Nu kom Johnny att spela i ett gäng som kallade sig Western Downbeats, de körde western swing och var allmänt jazzorienterade. De fick mycket jobb på de militära anläggningarna runt San Antonio och varje lördag spelade de på legendariska klubben The Cabaret i Bandera utanför San Antonio. Här tjänade han hela 12 dollar vilket kändes som en smärre förmögenhet för den ständigt panke Johnny

The Western Downbeats, ett countrygäng som diggade jazz. Bush med trumman

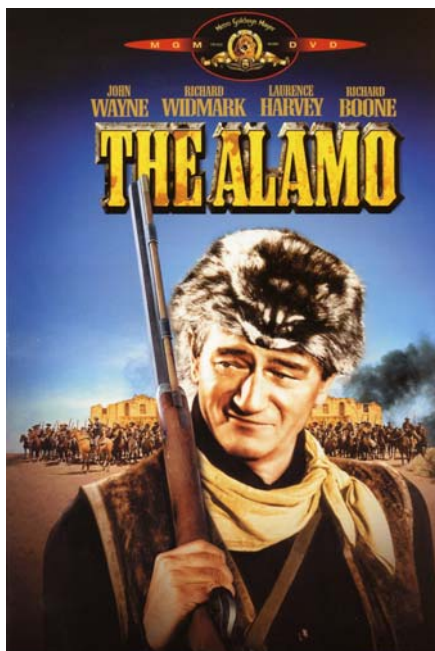
Bush. De andra i bandet såg ner på den musik som kallas country medan Johnny gärna rattade in de stora countrystationerna för att kolla vad som rörde sig utanför Texas. Hans favoriter var namn som Marty Robbins, Johnny Cash och Lefty Frizzell. Western swing artisterna i Texas ansåg alltså inte sin musik som en del av country-familjen utan hade sina förebilder i jazzartister som Dave Brubeck och Stan Kenton. Johnny lyssnade förutom på country även på rock och r&b som vid den här tiden otvivelaktigt var lyssningsvärd även för en countryartist. Han insåg att artister som Elvis Presley och Jerry Lee Lewis låg mycket nära countrymusiken medan rockfanatikerna vid den här tiden trodde att det rörde sig om en helt ny musik och därför tog avstånd från den countrymusik som flera av rockartisterna hade sin grund i.

En kväll spelade en DJ på radion i

Fort Worth vid namn Uncle Hank Craig en hel LP med Johnny Cash, "Ride This Train", som troligen var det första

temaalbumet, och Johnny blev djupt imponerad av denne annorlunda sångare. Strax efteråt kom Johnny Cash på besök till San Antonio för att medverka i en show som hölls för att hjälpa Jimmie Rodgers änka Carrie Rodgers som hade det svårt ekonomiskt. Charlie Walker höll i det hela och Johnny Bush fick träffa Cash för första och faktiskt även sista gången. Andra fynd på Uncle Hank Craig's radioshow var en ny låt med titeln "Night life" och visst var det Johnnys gamle kompis Willie Nelson som både skrivit och sjungit in den på ett litet bolag som hette RX. Det var flera år sedan som Johnny hörde ifrån Willie men tydligen hade denne nu börjat få framgångar. Kan Willie så kan väl jag också tänkte Johnny Bush.

En annan kändis som besökte San

Antonio vid den här tiden var John Wayne. Wayne spelade in filmen "Alamo" här i egen regi. Den handlade naturligtvis om belägringen av fortet Alamo 1836 och kampen mot Mexico. En mycket patriotisk historia där dåtida kändisar som Davy Crockett (John Wayne) och Jim Bowie (Richard Widmark) stupade. Åsikterna om filmens kvalitet är mycket varierande och den hade blivit så dyr att det tog 11 år innan Wayne fick tillbaka de pengar han hade investerat i den. Som Western Downbeats var det enda tillgängliga bandet som kunde läsa noter fick de jobb med att spela för skådisarna när de anlände till stadens mottagning för dem. Bland annat spelade de ledmotivet ur filmen "Green leaves of summer" som Dmitri Tiomkin hade skrivit.

COUNTRYMUSIKEN VÄXER

På radion kunde han också höra det nya soundet från Bakersfield med Buck Owens och singeln "Above and beyond" där Ralph Mooney spelade steel på ett nytt sätt. I det tidiga 60-talet höll countrymusiken på att repa sig efter att nära nog blivit utrottningshotat under rock'n'roll eran. En kväll skulle Bob Wills komma till Bandera och Johnny Bush fick rycka in på trummor sedan gängets trummis fått annat att göra. Dessvärre hade Bob Wills själv drabbats av sina alkoholbetymer, han var periodare och drack emellanåt i två-tre veckor, och kom inte han heller. Men Tommy Duncan som just hade återförenats med Bob Wills fanns med och några av de mera berömda medlemmarna av Bobs gäng fanns också kvar. Onekligen ännu en fjäder i hatten för Johnny att ha spelat i ett sådant gäng även om den dåvarande versionen inte kunde mäta sig med bandets storhetstid på 40-talet. Han fick också jobb på en paketshow med Johnny Horton i täten. Horton hade eget band men Bush spelade bakom övriga artister som Jerry Jericho, James O'Gwynn och duon The Gays. Detta var två bröder som skulle gifta sig med de två syster som kallade sig The Kimberleys och som bl.a. sjöng med Waylon Jennings.

På det personliga planet tog förhållandet med hustrun slut sedan han inlett ett förhållande med en annan kvinna vid namn Janice. En skuldtyngd Johnny Bush plockade ihop sina ägodelar och lämnade hemmet medan den lilla dottern grät, ett minne som skulle etsa sig fast i honom och ironiskt nog

bidrog till att göra honom till en bättre countryångare. Riktig countrymusik handlar ju ofta om livets mera upprivande sidor och dess motgångar. För att trösta sig roade han sig för övrigt inte bara med Janice utan med varje villig kvinna han träffade på sina spelningar. Dessutom hade han börjat få panikattacker och inför spelningarna lugnade han nu ner sig med alkohol av billigaste sort, Thunderbird wine. Ett

och annat av de piller som musiker brukade hade också börjat trilla ned i strupen.

THUNDERBIRD WINE

Thunderbird wine är en klassiker i musikbranschen och omtalas allt emellanåt i countrylåtar. Ett exempel är "Shell of a man" från Larry Kingston som Johnny gjort flera gånger. Vinet tillverkades av Ernest & Julio Gallo Winery i Modesto, Kalifornien och dracks, förutom av musiker, av alklisar som låg längst ned på skalan och inte hade råd med något annat. Det hade en alkoholhalt på inte mindre än 17,5 % och innehöll märkliga kemikalier som färgade läppar och mun svart när man drack det. Bolaget gjorde reklam på radion för vinet med följande slogan: *What's the word/Thunderbird/How's it sold/Good and cold/What's the jive/Bird's alive/What's the price?/Thirty twice*

Det sägs att Ernest Gallo brukade köra runt i de nedgångna stadsdelarna för att kolla hur hans slogan gick hem hos alklisarna. När han såg en sådan vevade han ned rutan på sin bil och hojtade "What's the word". Om alklisen då hojtade "Thunderbird" tillbaka visste Ernest att radioreklamen gått hem hos sin målgrupp.

LÅTSKRIVANDE

En kväll i Bryant, Texas fick Johnny spela trummor med Ernest Tubb tillsammans med musiker som Buddy Emmons på steel och Leon Rhodes på sologitarr. Här träffade han åter Willie Nelson som berättade om de år som gått sedan de senast träffades och om hur han börjat skriva låtar. Kan Willie skriva låtar så borde jag också kunna

tänkte Johnny och skrev snart nog en mörk låt vid namn "The living dead" som han spelade för Charlie Walker för ett utlåtande. Denne fann en klar talang hos Johnny och uppmuntrade honom att fortsätta skriva.

Willie Nelson fick 1962 jobb hos Ray Price som basist och när bandets trummis slutade ringde han upp Willie och tipsade honom om chansen. Dessutom påpekade han att han just fått 25 000 dollar som författare till Faron Youngs superhit "Hello walls". Willie hade tidigare bara tjänat 50 dollar på sitt låtskrivande när han sålde iväg rättigheterna till "Family bible" men nu hade han en smärre förmögenhet i sin hand. Willie spenderade omedelbart en stor del av pengarna och köpte bland annat Ray Price Cadillac av 1959 års modell. Det låg alltså stora pengar i konsten att skriva låtar men först gällde det att överleva så Johnny tog det tillfälliga inhoppet hos Ray Price. Problemet var att Ray Price och country shuffles (det vi ofta kallar fyrfyror) var synonymt och Johnny hade ingen erfarenhet av den musiken. Han kunde spela swing och vanlig country men att spela shuffles var en konst han ännu inte behärskade. Inhoppet hos Ray Price blev därför

kortvarigt och hemma i San Antonio hamnade han nu i ett gäng som kallade sig The Texas Top Hands. Här fick han lära sig spela till fyrfyror och han fortsatte att lära sig att skriva låtar.

Nu tillkom "An eye for an eye" och

"Devil's disciple". Den senare skrev han under en resa i Texas Top Hands buss, samma buss som idag står uppställd utanför Broken Spoke Dance Hall i Austin. (Se bild på Red Jenkins framför bussen i KK 1-07). När så Ray

Ray Price och Roger Miller

Price var i San Antonio sjöng han upp låtarna för honom på ett motell där sångskrivargeniet Roger Miller också var närvarande. "Well written" var Roger Millers coola kommentar. Johnny blev inte klok på vad han egentligen menade men Ray Price verkade vilja knyta Johnny till sitt musikförlag Pamper music. "Jag ber Randy Hughes ringa dig, han jobbar åt Pamper." En tid senare fick han i vart fall den lokala stjärnan Sonny Burns att spela in "Devil's disciple" på United Artists producerad av Pappy Daily som också hade hand om George Jones. Singeln fick högt betyg i Billboard och Johnny

Sonny Burns

tyckte att han var på god väg mot stjärnorna.

JOBB HOS WILLIE NELSON

Willie Nelson hade nu slutat hos Ray Price, flyttat till Fort Worth och bildat eget gäng. Han hade dessutom lämnat hustrun Martha och hade övertagit Biff Collie's hustru Shirley Collie. Biff var stor DJ på radiostationen KFOX i Los Angeles (se sid 31 i förra KK). Willie hade anställt Jimmy Day på steel och Johnny Bush på trummor, dessutom sjöng också Shirley i bandet och spelade även bas. Paul Buskirk från Houston dök upp, han spelade gitarr och

Texas Top Hands runt 1962 med Johnny Bush och den berömda bussen

mandolin på en tvåhalsad gitarr. Ray Odom spelade fiol. Även Dave Kirby kom med på gitarr, Dave som blev stor songwriter senare. Willie glänste i de låtar som han skrivit och som andra nu fått hits med som "Crazy", "Night life", "Hello walls" och "Funny how time slips away". Tidsmässigt 1962/63 alltså. De fick till och med jobb på Golden Nuggett i Las Vegas och som kompband på paketshower med flera halvstora stjärnor samtidigt som Frankie Miller, Slim Whitman och Little Jimmy Dickens. Storstjärnan Ray Price talade om för Willie att dennes band var det sämsta han hört. Ett år senare spelade dock de flesta hos Ray.

I mars 1963 fick Johnny höra att Patsy Cline hade omkommit i en flygolycka tillsammans med Hawkshaw Hawkins, Cowboy Copas och Randy Hughes. Johnny erinrade sig att denne Randy Hughes var mannen som jobbade för Pamper Music och som skulle höra av sig till honom. Strax efteråt öppnade han några brev som han hade hemma och fann ett från Randy Hughes där denne skrev att han var intresserad av Johnny som songwriter.

Willie Nelson hade dock tipsat bröderna Wilburn, Teddy och Doyle, om Johnny's sångförfattarplaner och dessa hörde av sig. Dom ville ha en demo som Johnny nu spelade in med Willie på gitarr och med Tom Morrell på steel. Av de låtar dom gjorde på denna demo blev bara en inspelad, det var Ray Price som tog upp "An eye for an eye". Johnny hittade demotaperna långt senare hos brödernas musikför-lag Surefire och gjorde en CD av dem som bifogades plattan "Green Snakes" 2002.

CHEROKEE COWBOYS

I september 1963 ringde Charlie Walker till Johnny och berättade att Ray Price sökte en trummis igen. Ray hade testat basisten Donny Lytle bakom trummorna men det funkade inget vidare. Donny som senare döpte om sig till Johnny Paycheck. Johnny Bush kom till ett gäng som bestod av Donny Lytle på bas, Buddy Emmons på steel, Charlie Harris på gitarr och Little Red Hayes på fiddle. Darrell McCall sjöng harmony med Ray. Johnny fick jobbet och hamnade nu i Nashville där Ray bodde. Nashville var en chock för Johnny Bush, hela stan verkade totalt efterbliven, man eldade med kol i stället för naturgas som i Texas, koldammet lade sig på allting, det var som hans barndomsmiljö i Kashmere Gar-

Johnny Bush ansåg Nashville som totalt efterblivet i förhållande till Texas. I vart fall hade Hank Snow en musikaffär på Church Street.

dens. Det fanns inga rejäla vägar och det fanns inga dansställen. I Texas fanns det alltid småjobb på danshaken, här fanns det bara barer. Så när Ray inte var på turné med sitt gäng fanns inget att göra för Johnny och vad skulle han leva på mellan Rays turnéer? Han fick några demojobb för Tommy Hill som jobbade på Starday Records men i övrigt hände inte mycket. Det

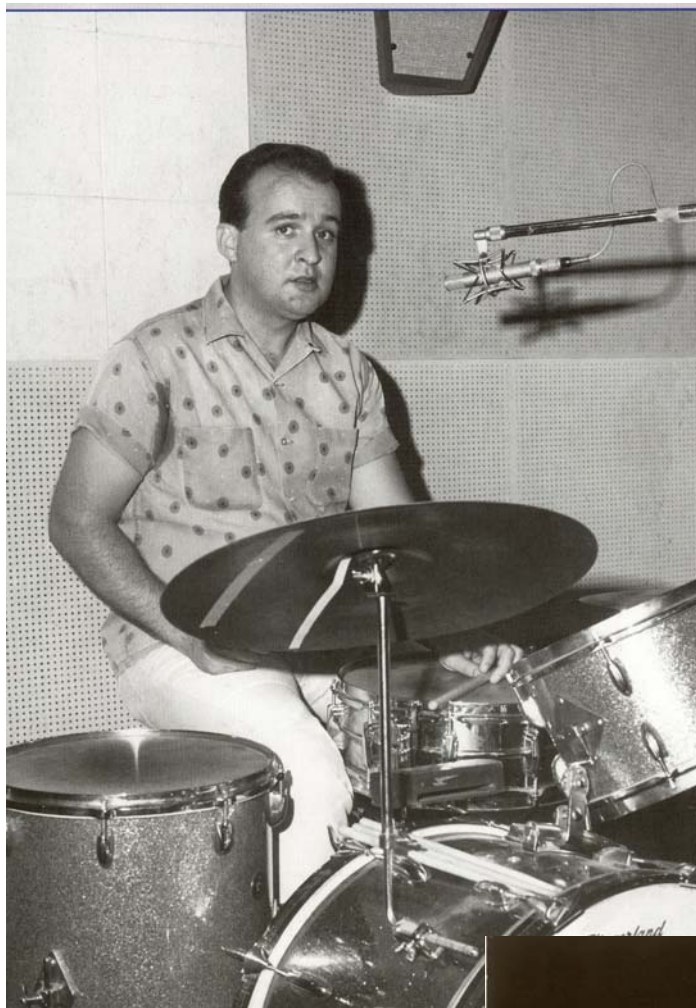
Tommy Hill 1957

gällde att snåla sig fram till nästa turné när han skulle tjäna 25 dollar per kväll. Problemet var

att det gick åt mycket pengar när de var ute och reste. I vart fall hade gänget på Price flotta turnébuss kul och som bussen hade 110 V strömuttag kunde de också spela för fullt under resorna. Hos Ray Price lärde han sig slutgiltigt jobbet som professionell musiker. Hemma i Texas hade Johnny jobbat som dansmusiker och fick man bara upp folk på dansgolvet så räckte det bra. Nu fick han studera hur Ray jobbade för att hålla en sittande publik intresserad under hela showen. Det innebar också en hel del piller och förbjudna rökverk som gänget använde för att orka med de 90 dagar långa turnéerna, när man hade en show näst intill varje kväll. Ibland gick det på tok som när Buddy Emmons fick för sig att hoppa ut genom hotellfönstret och bröt foten så han inte kunde spela och Jimmy Day fick inkallas som ersättare. Buddy och Jimmy var de bästa steelkillarna och Johnny Bush älskade deras sound. En annan gång gjorde polisen en raid när de spelat i Corpus Christi och arresterade Charlie Harris, Jimmy Day och Keith Coleman. Johnny klarade sig då han dragit iväg till San Antonio efter spelningen. Dessutom togs turnébussen i beslag så när Johnny väntade på gänget för nästa spelning i Bandera anlände ett slokört gäng i VW-bussar. Ray Price tvingades ropa tillbaka sin turnébuss på offentlig auktion. Johnny var nu så god trummis att Ray använde honom på flertalet inspelningar under 1964, Lp-skivorna "Love Life", "The Other Woman" och en platta som The Cherokee Cowboys fick göra (nästan) själva som tack för bra jobb, "Western Strings", närmast en western swing platta alltså. Johnny märkte dock att musiker som inte ingick i den etablerade Nashville-maffian ofta motarbetades av inspelningsledaren och gitarristen Grady

Nedan: Cherokee Cowboys. Fr.v. Buddy Spicher, Darrell McCall, Johnny Bush, Jimmy Day, Charlie Harris.

den här tiden, dessutom var han som sagt en flitig användare av förbjudna rökverk. Hans karriär började nu bli starkt lidande av detta faktum. I vilket fall hade både Jimmy och Johnny nu jobb hos Willie Nelson, Willie som nu till och med hade haft råd att köpa Marty Robbins gamla turnébuss. Just som de fått busen började radion spela "Sound of a heartache", singeln gick dessvärre knappast att köpa då den i stort sett pressats bara för

radion, men Johnny började onekligen bli ett namn för lyssnarna. Willie beslutade snabbt att de skulle spela in ett album och sälja in det till något bolag. På hösten 1967 gick Johnny in i RCA's "Little Victor" studio och tillsammans med musiker som Jerry Reed på gitarr, Jimmy Day på steel, Jerry Smith på piano, Willie Ackerman på trummor och Junior Huskey på ståbas gjordes resterande spår till ett album. Willie Nelson var en diskret producent och lade sig inte i så mycket, musikerna själva kom med idéerna. Det var ett lågbudgetprojekt, men ändå på hög nivå. Willie Nelson låten "You ought to hear me cry" valdes till första singel från albumet. Ray Price hade under början av 1967 blivit en sorts pop-countryartist med sin hit "Danny Boy" och Johnny Bush gjorde här en mera countrystänkande version av den. "An eye for an eye" som Johnny skrivit och som Ray spelat in fick här en egen Johnny Bush version.

Forts. sid 25

Martin. Dessutom insåg han att uppvärmningsartisterna tjänade 2-300 dollar för 20 minuters jobb medan han som musiker tjänade 25-30 dollar för mycket längre jobb. Johnny visste att han hade en bra röst och kände sig nu välutbildad och redo för en egen karriär. Dessutom hade Ray nu vid 60-talets mitt visat tendenser till att övergå till "uptown" country, något som Johnny inte hade lust att bli en del av. Hösten 1965 sade han upp sig hos Ray för att bli sin egen. Till att börja med fanns det lite jobb hos Tommy Hill, demosång för Starday. Här träffade han en annan nykomling till Nashville som också drog sig fram som demoartist, Dolly Parton. Sedan fick han jobb hos Willie Nelson för en kort turné i Texas och Willie betalade hela 35 dollar per kväll. Willie fick höra hans planer om en egen karriär och lovade att betala en inspelning för honom. Det blev Johnnys nyskrivna "Sound of a heartache" med Willies gamla "A moment isn't very long" som släpptes på etiketten "New Star" 1967. Jimmy Day var tilltänkt som steelspelare men hade trillat av en häst på Willie Nelsons gård och brutit benet. Jimmy var dessvärre mera berusad än nykter vid

Ny karriär som sångare på skivbolaget Stop 1968 och dags för den första professionella PR-bilden.

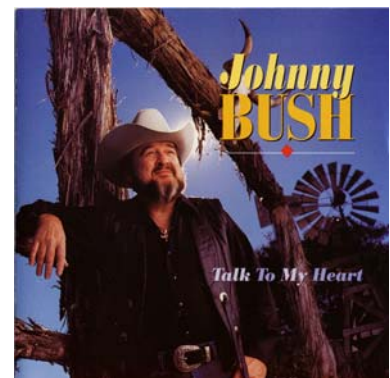

**"Amarillo Depot" WHISKEY RIVER
WRLP 7961 1979**

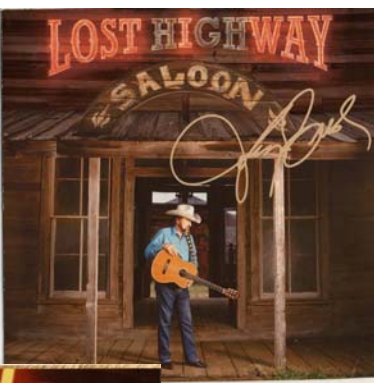
**"Live At Dancetown" WHISKEY RIVER
WRLP 8024 2-lp 1980**

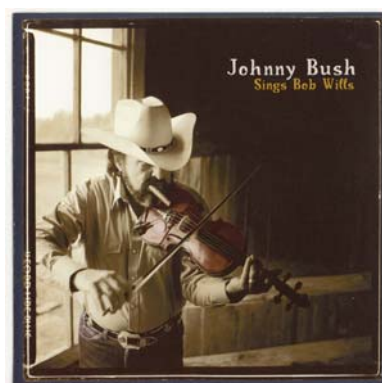
**"Hot Texas Country"
STEP ONE SOR-0017 1985**

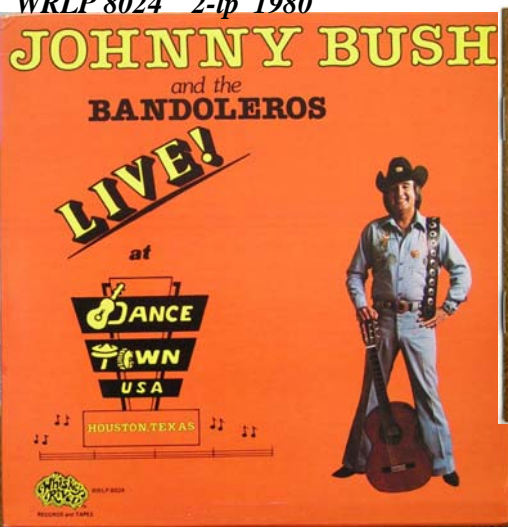
**"Talk To My Heart"
WATERMELON CD-11069 1998**

**"Lost Highway Saloon"
LONE STAR TMG-LS 4001 2000**

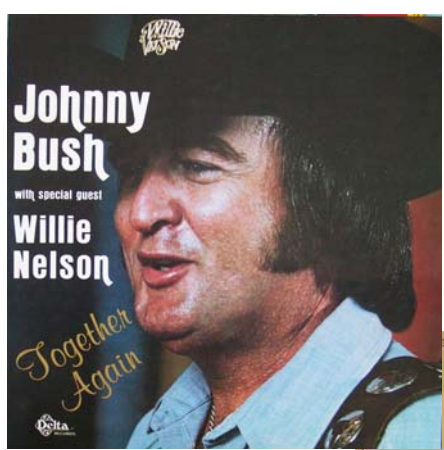
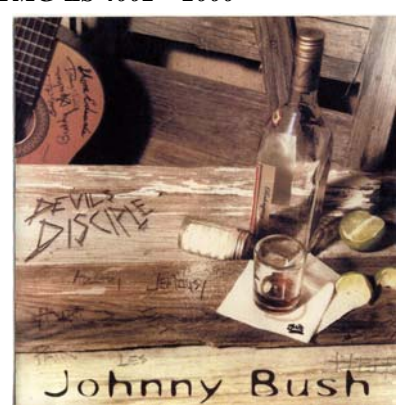

**"Sings Bob Wills" LONE STAR
TMG-LS 4002 2000**

**"Green Snakes"
Lone Star TMG-LS 4008 2001**

**"Devil's Disciple"
BGM 0105 2004**

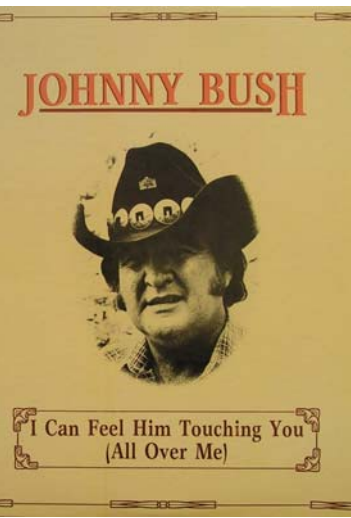

**"Honky Tonic"
BGM 08042 2004**

**DELTA 1004 "Whiskey River" 1980
DELTA 1139 "Together Again" 1982
DELTA 1147 "I Can Feel Him Touching You (All Over Me)" 1983**

**"Texas On A Saturday Night"
HEART OF TEXAS 121 2007**

**"Texas State Of Mind"
BGM 07062 2006**

**"Kashmere Gardens Mud"
ICEHOUSE MUSIC 2006**

STOP RECORDS

Ray Price influenserna märks tydligt rakt igenom albumet även om man inte hade råd med en fiddlare, fiddle var för övrigt "ute" i Nashville 1967. Det blev bolaget Stop Records som släppte albumet och singeln nådde i vart fall nummer 69. Inte så illa för en nybörjare i alla fall. Den relativa framgången gjorde att Johnny skaffade sig sin första Cadillac, en begagnad visserligen, men i alla fall en Cadillac!

Pete Drake

Steelgitarristen Pete Drake ägde Stop Records tillsammans med Tommy Hill och han ville ha mera från Johnny Bush. Johnny valde Willie's låt "What a way to live" och nu tänkte han vara riktigt originell. Just ingen använde fiddles i Nashville 1967 men Johnny tänkte använda två stycken, det hade inte ens Ray Price haft. Två fiddlare användes i western swing musiken hemma i Texas och Johnny använde nu dessa i honky tonk musiken för att få ett eget sound. Och eftersom Ray Price övergett honky soundet skämdes inte Johnny för att delvis ta efter honom i sättet att sjunga. På så sätt skulle han också få en garanterad marknad för sin musik i Texas. Han fick nu Tommy Jackson och Buddy Spicher på fiddles plus samma gäng som på första albumet. Singeln gick till nr 29 och ett nytt album med namnet "Undo the right" blev det också. "Undo the right" från Willie och Hank Cochran blev också nästa singel, den gick till nummer 10. Johnny var etablerad! Snart gick han under namnet "The Country Caruso" eftersom han sjöng med kraftfull tenorstämman med stort vibrato.

I slutet av 1968 kunde så Johnny Bush lämna Willie Nelson och bilda ett eget band. Det kom att heta "The Bandoleros" eftersom Johnny kom från södra Texas och ville ha något med en tex-mex känsla. En bandolero

var en bandit som härjade i Mexico på gränsen till Texas och det lät ju lite häftigt. Nu fick Johnny känna på problemen med att vara chef för ett band mer eller mindre vilda musiker. På fiddle valde han den suveräne Frenchie Burke och bandet i övrigt var yngre killar. Dessvärre gick inte Frenchie så värst bra ihop med de yngre killarna. Någon av dem lade sig dessutom till med långt hår, vilket Frenchie definitivt inte gillade. Slitningar i bandet plus vetskapen om att han nu hade ansvaret för deras löner ledde till att hans nervösa åkomma, hyperventilering, återkom. Han fick alltså problem med att andas och läkaren ordinerade Librium, vilket i sin tur gjorde att han förbjöds all alkohol under behandlingen. Alkohol var smörjmedlet i branschen så nu hamnade han på sidan om. Det kanske inte var så god idé det här med egen karriär!

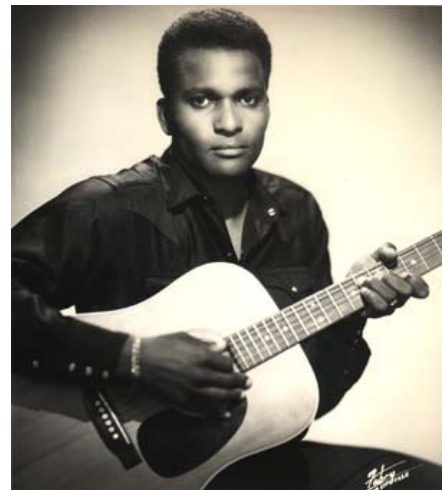
En dag kom Pete Drake med en singel från Frankie Laine som just då hade en hit med en Marty Robbins låt som heter "You gave me a mountain". En popsångare med sin storhetstid på 50-talet som hade en hit med en poplåt som en countryartist skrivit. Ganska udda! Nu tyckte Pete att Johnny skulle ge sig på den för countrylistan. Det blev ännu mera udda nu när en countrysångare ger sig på en pophit och får en countryhit med den. Frankie Laine hade ju ofta gett sig på countrylåtar för att få pophits men motsatsen var sällsynta! Johnny fick alltså 1969 sin största countryhit på listorna med låten som gick till nr 7 på Billboardlistan. (Elvis gjorde låten långt senare.) Men nu tyckte nog många att Johnny var på väg att gå i Ray Price fotspår på väg mot ett uptown-sound. Snarare var det så att låten röstmässigt låg rätt för Johnnys kraftfulla och höga röst. Allt för höga tyckte många av hans kollegor, Mel Tillis varnade för att Johnnys röstläge skulle slita på rösten. Johnny skrattade och menade att det var hur enkelt som helst för honom att gå så högt i röstläget.

Privatlivet fortsatte ungefär som tidigare, turnélivet erbjöd många tillfällen och i hemmet hade Janice ersatts av en ny kvinna vid namn Mary Lou. Tiden med Willie Nelson hade varit hektisk med speciellt många damer som svärmede runt dem. Inte oväntat var de flesta ute efter charmige Willie men också Johnny fick det han tålde och mera till. När han råkat riktigt illa ut och tvingats söka läkare för sina bekymmer beklagade han sig för Willie

och undrade hur denne bar sig åt för att undvika läkarbesök. "Jag ligger bara med gifta kvinnor" blev det kloka svaret. När karriären tog fart för Johnny skaffade han sig en privatsekreterare som han naturligtvis snart hade ett förhållande med.

RCA VICTOR

Det tidiga 70-talet gick in och de hyggliga framgångarna på Stop Records fortsatte med hits som "My cup runneth over", "Jim, Jack and Rose", "Warmth of the wine", "My joy" och "City lights". På etiketten Million Records kom "I'll be there". Som alla andra i Nashville försökte han komma in på något av de stora bolagen och en dag meddelade hans manager Crash Stewart att RCA var intresserade. RCA var kanske det mest respekterade bolaget och Johnny kunde knappt tro att det var sant. Det visade sig att Charley Pride hade ett finger med i spelet. Charley var en av RCA's störs-

Charley Pride

ta säljare vid den här tiden och han hade inte glömt en episod som hände i Dallas flera år tidigare. Det var på sommaren 1967 när Marty Robbins och Willie Nelson slagit sig samman för en turné tillsammans med Lefty Frizzell, Bob Wills, Warren Smith, Jan Howard, Hank Cochran och Jeannie Seely och befann sig i Dallas, Texas. Johnny hade övergått till att spela bas i Willies gäng som kompade alla utom Marty och hade då också uppgiften att introducera alla medverkande. (Lefty och Bob Wills hade alltså sett bättre dagar.) Marty nämnde också att han hade en ny kille med som hette Charley Pride. Johnny hade då knappt hört talas om honom, definitivt visste han inte att Charley var färgad. Dallas var första showen och Johnny höll på att svimma när han insåg att Charley var

svart. En svart man på en countryscen i Dallas, här hade de ju skjutit presidenten ett par år tidigare... Johnny introducerade honom och publiken applåderade glatt, många hade hört Charleys singelhits "Just between you and me" och "I know one" på radion men att denne Country Charley Pride var svart hade RCA mörkat bra. Det blev dödyst när Charley beträdde scenen. En klart nervös Charley Pride stod tyst några sekunder, sekunder som kändes som minuter för Johnny, och han viskade något till Charley om att det var dags att sjunga något när Charley kom med de förlösande orden "Mina damer och herrar, jag vet att jag ser underlig ut men låt inte min permanenta solbränna lura er, jag är faktiskt en countrysångare"

Applåder i publiken som steg till en orkan när Charley lade till "Mina favoriter är Ray Price, Jim Reeves och Connie Smith!" därefter drog han igång "Crazy arms" där Johnny omedelbart hängde på med tenorstämman. Succé var en underdrift, folk trodde inte att det var sant det de såg, en svart man som sjöng country! Strax efteråt skulle de spela på Panther Hall i Fort Worth men här vägrade ägarna att ens släppa upp Charley Pride på scen. Johnny skulle göra två låtar den kvällen, efter den första gjorde han en kupp och drog in Charley på scen innan ägarna hunnit reagera. Pride drog "Crazy arms" och helt plötsligt var han totalt accepterad av ägarna som insåg att publiken älskade honom. Året efter spelade Charley in en av alla tiders bästa liveplattor just i Panther Hall. Nu betalade Charley tillbaka med att lägga ett gott ord för honom hos RCA.

WHISKEY RIVER

Det var Jerry Bradley (son till Owen Bradley) som skulle bli Johnnys producent och vid deras första möte tyckte Jerry att Johnny skulle kunna försöka skriva en hitlåt åt sig. Johnny tyckte nog att denna begäran var en aning märklig, han hade haft en egenhändigt skriven hitlåt i sin karriär "Sound of a heartache", och Nashville var proppfullt av writers. Men han tog sig en funderare i alla fall och i samband med en spelning i Corpus Christi fick han till en märklig mening som kändes som en del av en låt... "Bathing my memoried mind in the wetness of its soul". Den kunde Willie ha fått till tänkte Johnny och skrev ned meningen på en påse som han just fått en cheesburgare i. Dagen efter infann sig ytter-

ligare delar av en låt

*I'm drowning in a whiskey river
Bathing my memoried mind in the wetness of its soul
Feeling the amber current flow her
from my mind
And warm my empty heart she left so cold*

*Whiskey river take my mind
Don't let her memory torture me
Whiskey river, let me hide
You're all I've got, take care of me*

Den gick alltså i all korthet ut på att en flod av whiskey skulle få honom att glömma kvinnan som lämnade honom. Och kort var låten utan tvekan, en vers och en refräng bara. Han var inte riktigt nöjd med "let me hide" heller, men kom inte på något bättre just nu. Johnny ringde upp Willie Nelson för att få hjälp med en ytterligare vers men Willie tyckte att det räckte, "du har ju sagt allt du behöver". Just som han skulle dra låten för en publik för första gången kom han på att man kunde ändra "let me hide" till "don't run dry". I stället för att gömma sig i whiskeyfloden skulle han alltså be den att inte torka ut. En ändring som nog skulle bidra till att låten idag är en klassiker i avdelningen för "drinkin' songs". Att den är så kort och koncis har otvivelaktigt också bidragit till att den fastnat hos lyssnarna.

Jerry Bradley gillade också låten och i februari 1972 sattes den och ett antal andra låtar i RCA's studio B där Johnny spelade in sin första LP fem år tidigare. RCA planerade nu att släppa "Whiskey river" som första singel när väl Johnnys sista Stop singel (som släpptes på Million Records) "I'll be there" spelats färdigt på radion. Den var en god hit för Johnny och "Whiskey river" spåddes bli hans stora genombrott. Johnny Bush hade aldrig tjänat några pengar på sina skivor, men de hade lett till goda speljobb och Johnny kände nu verkligen att han hade vind i seglen.

FRAMGÅNG OCH BEKYMMER

Under en spelning i El Paso fick han ett brådskande samtal och meddelandet att hans kvinna i hemmet, Mary Lou, hade tagit en överdos av lugnande medel och svävade i livsfara. Hans sekreterare och älskarinna Charlsie var med honom i El Paso. Johnny fick henne att förstå att det nog dags för

dem att ta farväl av varandra och drog i väg hem till San Antonio för att se hur det var ställt med Mary Lou. Hon var dock på bättringsvägen, men strax efter fick han samtal om att nu även Charlsie var på sjukhus efter ett försök att ta sitt liv. Johnny började inse att han rört till sitt liv.

I april 1972 spelade han i Weslaco vid Rio Grande dalen. Plötsligt kände han att hans röst inte längre hade samma frihet som tidigare. Hans berömda vibrato fanns knappast där längre och han blev trött av att sjunga. Detta hade aldrig hänt tidigare och efter spelningen vacklade Johnny ut i mörkret och föll ned på knä och med sin barndoms helvetespredikanter i åtanke misstänkte han att detta var straffet för hans ogudaktiga leverne. Skulle hans röst nu tas ifrån honom när han äntligen nått toppen? Skulle han bli en sångare utan röst?

I vart fall släpptes "Whiskey river" på sommaren och gick snabbt till nr 1 runtom i Texas, men "bara" till nr 14 på Billboard listan. Johnny Bush var nu riktigt het hemmavid och tjänade goda pengar. Snart var det dags för några ytterligare inspelningar så att RCA skulle kunna släppa ett album. Den här gången gick inspelningen inte lika smärtfritt som första gången, Johnnys röstproblem hördes på de första inspelningarna och hans röst fick spelas in en gång till. Rösten hade egentligen inte förändrats speciellt mycket och i den slutgiltiga versionen finns knappast något som för de utomstående tyder på några problem. Johnny började konsultera röstspecialister, hans vana att sjunga, nära nog som en operasångare utan någon som helst utbildning i konsten att sjunga, skulle kunna vara orsak till problemen. Ingen fann dock några skador på stämbandets och man började misstänka att problemen var av psykosomatisk natur. Så nu var det dags för en psykiater att prata med Johnny om hans föräldrars skilsmässa och hans kvinnoaffärer. Rösten blev dock stadigt aningen sämre och snart fick han problem med att prata också. Att signera skivor och prata med sin sina fans blev en plåga då han inte kunde få fram det han ville säga till fansen. Han började nu bruka lugnande medel, främst Valium, utan dessa vågade han knappt gå ut längre. Johnny Bush hade problem men i vart fall hade han "Whiskey river" och Willie Nelson. Willie tände på låten och spelade in låten på sitt sätt på Atlantic plattan "Shotgun Willie" 1973.

Johnny Bush hade naturligtvis gjort en shuffleversion men Willie hade nu sitt eget sound mittemellan rock och country. Dessutom körde Willie refrängen först och versen sedan. Snart nog använde Willie den snärtiga låten till att inleda sina shower med och alla möjliga artister fick upp ögonen för den. Om nu Johnny endast tjänat småpengar på sina egna skivinspelningar under åren så har bidragen från Willie's och alla andras inspelningar av låten varit en konstant inkomstkälla för Johnny Bush sedan dess. Ibland den enda inkomstkällan...

Jerry Bradley lämnade över Johnny till Ray Pennington för två ytterligare album på RCA. Ray var egentligen mera lämpad för en artist som Johnny Bush eftersom hans intresseområde låg mot samma stil som Johnny hade. Ray gick ju sedan vidare och bildade bolaget Step One som han drev under många år med real country som kännemärke. Dessutom var han en utomordentlig låtskrivare. Dessvärre gick Johnny's kommande singlar på RCA bara så där bra trots en verkligt hög kvalitet. Även om det inte märks mycket på skivorna så bidrog hans röstproblem till nedgången. Han kunde inte tala för sin vara längre,

Mot slutet av 70-talet var det "inne" med cowboyhatt igen

intervjuer var inte att tänka på, Johnny skulle inte få fram några vettiga ord och han drog sig alltmera för att signera skivor.

Bilden från Lundgren/Nauclérs artikel i KK 1-79.

Enligt Johnny gjordes ett ytterligare album som aldrig kom att släppas. Det finns dock några utomordentliga singlar som antagligen skulle ingå på det planerade fjärde albumet.

ALLT SÄMRE RÖST

För att han skulle ta sig igenom en kväll på scenen med sina röstproblem fick han ta till diverse knep, ett var att lära sig spela fiol så att han kunde köra några fiollåtar och låta rösten vila emellanåt, dessutom fick de andra bandmedlemmarna dra några låtar. Huvudsaken att han var på scenen och visade upp sig.

Men äktenskapet med Mary Lou var över 1974 och samma år sade RCA upp kontraktet med honom. Drömmen om ett stort genombrott var över. Nu var det åter Texas som gällde. 1975 dök det i alla fall upp en singel på Warner Bros som Frank Dycus producerat. Det blev bara en singel där men ett par singlar som kom på Gusto något senare uppges i en artikel av Lasse Lundgren och Erik Nauclé i KK 1-79 komma från samma session. Fast på Gusto singlarna anges ju Tommy Hill som producent? Det lär i alla fall finnas ytterligare utgivna spår från Frank Dycus inspelningarna.

Mot slutet av 70-talet låg Johnnys röst bara på 60-70 % av vad den varit

de bästa åren och publiken började märka att något var fel. I vilket fall hade han fått en diagnos på sin röst, han led av något som på engelska kallas "spasmodic dysphonia". Detta drabbar en person på 35 000 så sjukdomen är inte speciellt vanlig. När den dessutom drabbar en sångare så blir denne dubbel drabbad. För att få ut sin musik tvingades Johnny nu starta ett eget bolag vid namn "Whiskey River Records" där studioalbumet "Amarillo Depot" kom 1979 och liveplattan "Dance Town U.S.A." kom 1980. Strax därpå köptes bolaget upp av Delta Records, ett mindre bolag i Texas. Delta släppte tre album med Johnny under åren 1980-83.

"Together Again" utgjordes av duetter tillsammans med Willie Nelson, en generös person som inte glömde

sina gamla kompisar nu när han var en av de hetaste artisterna inom musikvärlden. Johnny räknar dock albumet "I Can Feel Him Touching You" från 1983 som sitt röstmässiga bottennapp. Vid det här laget var han för övrigt omgift med en yngre kvinna vid namn Adrianna. Vanligen var de osams och Johnny påstår att han under äktenskapet oftast sov i sin turnébuss på uppfarten medan Adrianna stod utanför och skrek. Livet var inte så lätt för Johnny dessa år och ofta var det royaltypengarna för "Whiskey River" som fick det att gå runt för honom. 1984 skilde de sig och efter det var Johnny så pank att han fick laga sina tänder hos tandläkarstuderande på Universitetet. Dom behövde folk att öva på...

ALLT BÄTTRE RÖST

Botten var nästan nådd men nu fick han en aning hopp för sin röst. En f.d. operasångare fick honom att inse att han inte längre kunde låtsas vara tenor och sjunga lika högt som för 20 år sedan. Han fick nu öva sig i konsten att sjunga i ett lägre register och snart var Johnny en bariton. Denne fick även hans talröst att förbättras och Johnny kunde åter tala i telefon, en konst han inte kunnat praktisera på årtal. Ett album hos Step One med klart förbättrad röst blev det så 1985

tillsammans med Darrell McCall och dessutom hade han träffat en ny kvinna vid namn Lynda som han gifte om sig med 1988. Men hans självförtroende hade skadats under de svåra åren och han hade börjat tvivla på att folk ville höra hans nu 15-20 år gamla hits ännu en gång. Efter en spelning på nyårsdagen 1988 hade han upplöst sitt band. En kille vid namn Howard Davenport fick höra talas om detta och ringde upp honom och övertygade honom om att det visst fanns en marknad för legenden Johnny Bush. Denne bokade in honom på spelningar runt om Houston och folk kom och övertygade Johnny om att han inte fick lägga av. Han kom nu på idén att göra något annorlunda och bildade ett stort western swing band på elva, tolv personer med två trumpeter, sax och trombone plus de sedvanliga fiddle, steel etc. Nu var det roligt med musik igen och även om bandet kostade en hel del att driva gick det i vart fall runt för honom. En platta gjordes hos Willie Nelson i början av 90-talet, men så kom I.R.S. (Skatteverket) på att Willies bokföring var föga imponerande och beslagtogs allt de kunde hitta hos honom. Detta inkluderade de taper som Johnny Bush och hans stora gäng gjort. Så småningom fick han dem tillbaka i alla fall och gav ut dem på en egen etikett, Texas Legend Series, under titeln "Time Changes Everything", för att sälja plattan efter sina uppträdanden. Först år 2000 fick den bättre distribution genom Lone Star Records och hette nu "Johnny Bush Sings Bob Wills" på bolagets önskemål, fast det endast var ett spår från Wills repertoar. I mitten på 90-talet dök det upp nya country-sångare i Texas som uppskattade Johnny Bush som Dale Watson och Cornell Hurd. Johnny var både smickrad och förvånad att de hade honom som en av sina förebilder och Dale gjorde ett spår tillsammans med Johnny på dennes andra Hightone platta.

NYA ALBUM PÅ LÖPANDE BAND

Bekantskapen med de nya artisterna kan ha bidragit till att vi 1998 fick ett helt nytt album från Johnny (inspelat 1996), det blev en platta på Watermelon Records vid namn "Talk To My Heart" producerad av hans gamle kompis Tommy Hill. Titellåten var en gammal Ray Price låt och Johnny hade uppenbarligen kommit över det mesta av röstproblemen även om han tvingades ta cortisonsprutor före inspelning-

arna för att rösten skulle hålla helt. Här dök för övrigt Justin Trevino upp som bakgrundssångare och som låtskrivare, Jimmy Day medverkar på sin steel i några låtar och Herb Steiner som nu vanligen ingick i Johnnys gäng gjorde de andra. Plattan fick goda recensioner och sålde bra men ironiskt nog blev Johnny sjuk igen, nu var det hjärtproblem och lösningen blev en by-pass operation. Efter operationen kunde han knappt prata och än mindre sjunga och han kände det som att var tillbaka på ruta ett igen.

Men så småningom var han tillbaka på scenen igen och år 2000 hade han också material till ännu en ny platta, "Lost Highway Saloon" Det dök emellanåt upp bra nya låtar och han hade tänt på en låt från Texas artisten Brian Burns som heter "Lost Highway Saloon", en mycket fascinerande låt om ett ställe där de gamla döda countryartisterna uppträder. En suverän platta som också tillhör Johnny's favoriter. Dessutom hade han nu kommit på den goda idén att skriva några ord om varje låt vilket i hög grad höjer värdet av plattan. (Att det han skriver dessutom alltid stämmer med mina egna åsikter är fascinerande!) Intressant nog dyker en låt från Gusto singlarerna som gjordes i mitten av 70-talet upp här i originalversion med bl.a. Tommy Jackson på fiddle. Låten är "Hands can say a lot beneath a table".

Året efter, 2001, fick vi "Green Snakes" som också hade en extra Cd med demospåren från 1962 som han gjorde tillsammans med Willie Nelson och Tom Morrell. Där fick vi bl.a. den fantastiska låten "When did you stop lovin' me" som Monty Holmes skrivit. En annan höjddare var "Rainbow in daddy's eyes" från Whitey Shafer. En låt om hans gamle bekantskap Moon Mullican fick vi också.

Därefter fick vi vänta till 2004 men då kom också två plattor på Bill Greens bolag, BGM. På "Honky Tonic" har han tagit med en del yngre Texas-artister som han kommit att uppskatta som Kevin Fowler, Tommy Alverson och Stephanie Urbina Jones. Ännu en version av "Whiskey river" tillsammans med Willie får vi också.

Den andra plattan "Devil's Disciple" är rakt igenom akustisk, ett nytt område för Johnny, men ett område han också behärskar till fulländning. Fantastiska versioner av Tom T.'s "Jethro (she gave her heart)", "Long black veil" och "Angel flying too close to the ground" bl.a. Vi skall också nämna

den annorlunda "Ode to the hole in Willie's guitar" och den egna och självvironiska "Blaines" där han föreslår att man spelar "Whiskey river" eftersom han behöver (royalty) checkerna från BMI.

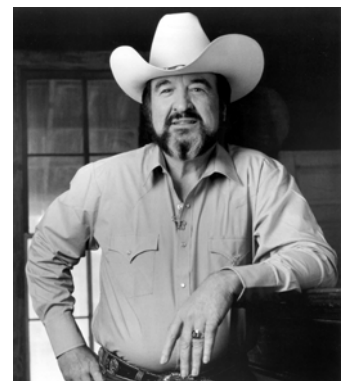
2006 kom albumet "Texas State of Mind" där han fått ihop en rad suveräna låtar, bl.a. två från Monty Holmes, en writer som blivit något av en favorit hos Johnny Bush. Låtarna är "Has it been that bad for you" och "Texas state of mind". Larry Kingstons "In my dreams" är också en riktig höjddare.

I samband med att hans bok kom ut gjordes 2006 en platta där han ser tillbaka på sitt liv och sina tidiga influenser, "Kashmere Gardens Mud". Här återskapar han musik som skapats just i hemstaden Houston, både country och R&B.

Därefter var det dags för Justin Trevino att göra ett album med Johnny och det blev ett duettalbum mellan honom och Johnny. "Texas On A Saturday Night" blev titeln på albumet med inte mindre än 15 spår, huvudsakligen klassiker men också några nya spår.

Helt klart har han blivit allt mera bekväm med sin "nya" bariton röst och sjunger bättre än någonsin trots att han åldersmässigt tillhör de verkliga veteranerna. *Men kan Willie så kan väl jag*, tänker han säkert.

Johnny Bush uppträder enbart hemma i Texas nu för tiden med ett lagom hektiskt schema, någon spelning i veckan, och lever gott på det. Att han tar en spelning i Europa är helt unikt, han flyger inte så gärna men gör ett undantag för sina fans denna gång. Ett mycket gott råd är att inte missa denne intelligente och suveräne sångare som har upplevt det mesta han sjungit om på scenerna i Texas under mer än 50 år.

KÄLLOR

Johnny Bush utomordentliga bok "Whiskey River", singlar och album, Bear Family's boxar ang. Ray Price och Willie Nelson samt KK 1-79